

ประกาศคณะกรรมการกีฬาอาชีพ

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีพิจารณาการลงโทษทางปกครอง

พ.ศ. ๒๕๕๕

โดยที่พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้บัญญัติให้คณะกรรมการกีฬาอาชีพ มีอำนาจหน้าที่กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และอัตราโทษทางปกครองในกรณีที่มีการฝ่าฝืนบทบัญญัติ แห่งกฎหมายได้โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของพฤติกรรมแห่งการกระทำ ความเสียหายที่เกิดจากการกระทำ เพื่อให้มีหลักเกณฑ์การปฏิบัติที่เหมาะสม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. ๒๕๕๖ คณะกรรมการกีฬาอาชีพ ในการประชุมครั้งที่ ๙/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๕ มีมติเห็นควร ให้ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศคณะกรรมการกีฬาอาชีพ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีพิจารณาการลงโทษทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๕”

ข้อ ๒ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในประกาศนี้

“ค่าปรับทางปกครอง” หมายความว่า เงินที่ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยกีฬาอาชีพ ชำระหรือจะต้องชำระตามจำนวนที่กำหนดในคำสั่งของคณะกรรมการกีฬาอาชีพ

“ผู้ถูกกล่าวหา” หมายความว่า สโมสรกีฬาอาชีพ สมาคมกีฬาอาชีพ หรือผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ

ข้อ ๔ ให้ผู้ว่าการการกีฬาแห่งประเทศไทยรักษาการตามประกาศนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๕ การกล่าวหาผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งต่อคณะกรรมการกีฬาอาชีพในเรื่อง ดังต่อไปนี้

(๑) ไม่จัดแจ้งการดำเนินการตามมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง

(๒) ไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดข้อมูล หรือรายการหลักฐานที่ได้เคยยื่นขอจัดแจ้งไว้แล้ว ตามมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง

(๓) ไม่จัดทำสัญญาหรือความตกลงร่วมกันเป็นหนังสือ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง

(๔) สัญญาหรือความตกลงร่วมกันเป็นหนังสือ ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง ไม่เป็นไปตามมาตรฐานการจ้างที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง

(๕) ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการจ้างที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๑ วรรคสอง

(๖) ไม่อกระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยาสำหรับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแล ตามมาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง

(๗) ไม่กำหนดบทลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่ฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยา ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง

(๘) ไม่กำหนดบทลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่ไม่ปฏิบัติตามประมวลจริยธรรมและจรรยา ระเบียบหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง

(๙) ไม่ลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพตามบทลงโทษที่กำหนดอยู่ในระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยา ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง

(๑๐) ไม่ลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่ไม่ปฏิบัติตามประมวลจริยธรรมและจรรยา ระเบียบหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ ตามมาตรา ๒๒ วรรคสอง

(๑๑) ไม่ส่งระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยาสำหรับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแลต่อนายทะเบียนตามกำหนดเวลา ตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(๑๒) ไม่แจ้งการเปลี่ยนแปลงระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยาสำหรับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแลต่อนายทะเบียนตามกำหนดเวลาตามมาตรา ๒๓ วรรคสอง

(๑๓) เสนอชื่อนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพ ที่ถูกศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดฐานการล้มกีฬา ตามมาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ หรือมาตรา ๖๗ แล้วแต่กรณี เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาชีพในนามสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพ ตามมาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง

(๑๔) ไม่ลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพ ที่ถูกศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดฐานการล้มกีฬา ตามมาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ หรือมาตรา ๖๗ แล้วแต่กรณี ตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง

(๑๕) ไม่ดูแลนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และบรรดากองเชียร์หรือผู้เข้าชมการแข่งขัน ซึ่งนิยมชมชอบนักกีฬาอาชีพ หรือทีมของตนที่อยู่ภายในบริเวณ สถานที่จัดการแข่งขันให้อยู่ในความเรียบร้อย ตามมาตรา ๒๗

(๑๖) ไม่แจ้งแผนบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดการแข่งขัน ซึ่งรวมถึงการแบ่งผลประโยชน์หรือรายได้ ต่อนายทะเบียน ก่อนการจัดการแข่งขันตามที่นายทะเบียนกำหนด ตามมาตรา ๓๗

(๑๗) ไม่จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพให้มีมาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ และมาตรฐานความปลอดภัย ตามมาตรา ๓๗

ข้อ ๖ หนังสือกล่าวหาตามข้อ ๕ อย่างน้อยต้องมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อและที่อยู่ของผู้กล่าวหา
- (๒) ชื่อของสโมสรกีฬาอาชีพ สมาคมกีฬาอาชีพ หรือผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพที่ถูกกล่าวหา
- (๓) ข้อกล่าวหาและพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดตามข้อกล่าวหา พร้อมพยานหลักฐานหรืออ้างพยานหลักฐาน
- (๔) เรื่องอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร เพื่อความชัดเจนของการกระทำผิด

ข้อ ๗ เมื่อได้รับหนังสือกล่าวหา ให้การกีฬาแห่งประเทศไทยตรวจสอบข้อกล่าวหาว่ามีรายละเอียดครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๖ โดยไม่ชักช้าเพื่อเสนอข้อกล่าวหาทั้งหมดให้คณะกรรมการกีฬาอาชีพเพื่อพิจารณา

ข้อ ๘ ในกรณีที่หนังสือกล่าวหาที่มีรายละเอียดครบถ้วนตามข้อ ๖ ให้คณะกรรมการกีฬาอาชีพพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่จะรับเรื่องไว้พิจารณาหรือไม่ ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลให้ยุติเรื่องได้

ในกรณีที่เห็นว่าข้อกล่าวหา มีมูลว่าสโมสรกีฬาอาชีพ สมาคมกีฬาอาชีพ หรือผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพกระทำผิด ให้คณะกรรมการกีฬาอาชีพแต่งตั้งคณะอนุกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวน

คณะอนุกรรมการสอบสวนตามวรรคสอง ประกอบด้วยบุคคล ดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย จำนวน ๑ คน
 - (๒) นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ ผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ผู้แทนสโมสรกีฬาอาชีพ หรือผู้แทนสมาคมกีฬาอาชีพ ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา จำนวนไม่เกิน ๓ คน
 - (๓) บุคคลอื่นอันจะเป็นประโยชน์ในการสอบสวนข้อกล่าวหา นั้น ๆ จำนวน ๒ คน
 - (๔) ให้เจ้าหน้าที่ไม่น้อยกว่าระดับ ๖ เป็นอนุกรรมการและเลขานุการ
- ให้คณะกรรมการกีฬาอาชีพแต่งตั้งเจ้าหน้าที่จำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ
ให้ผู้ช่วยเลขานุการได้รับเบี้ยประชุมในอัตราเดียวกับอนุกรรมการ

ข้อ ๙ ในกรณีที่หนังสือกล่าวหาที่มีรายละเอียดไม่ครบถ้วนตามข้อ ๖ ให้การกีฬาแห่งประเทศไทยมีหนังสือขอให้ผู้กล่าวหาชี้แจงหรือส่งรายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อให้หนังสือกล่าวหาที่มีรายละเอียดครบถ้วน โดยกำหนดระยะเวลาให้ผู้กล่าวหาดำเนินการไว้ด้วย

ในกรณีที่ผู้กล่าวหาไม่ได้ดำเนินการเพื่อให้หนังสือกล่าวหาที่มีรายละเอียดครบถ้วนตามกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้การกีฬาแห่งประเทศไทยจำหน่ายเรื่องที่ถูกกล่าวหาออกจากสารบบ แล้วแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้กล่าวหาทราบ

ข้อ ๑๐ การประชุมของคณะอนุกรรมการสอบสวนตามข้อ ๘ ต้องมีอนุกรรมการสอบสวนมาประชุมอย่างน้อยถึงหนึ่งจึงจะเป็นองค์ประชุม

ข้อ ๑๑ คณะกรรมการกีฬาอาชีพอาจไม่รับหรือยกเรื่องกล่าวหาได้ในกรณี ดังต่อไปนี้

(๑) เรื่องที่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานหรือไม่ปรากฏพฤติการณ์แห่งการกระทำผิดชัดเจนเพียงพอที่จะทำการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไปได้

(๒) เรื่องที่มีข้อกล่าวหาหรือประเด็นเกี่ยวกับเรื่อง que คณะกรรมการกีฬาอาชีพได้วินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้ว และไม่มีพยานหลักฐานใหม่ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

ข้อ ๑๒ กรณีที่การกีฬาแห่งประเทศไทย พบว่าผู้ถูกกล่าวหาใดกระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ ให้นำประกาศฉบับนี้มาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๒

การสอบสวน

ข้อ ๑๓ ในการพิจารณาเกี่ยวกับการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ ให้ใช้ระบบไต่สวน

ข้อ ๑๔ คณะอนุกรรมการสอบสวนอาจตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสมในเรื่องนั้น โดยไม่ต้องผูกพันอยู่กับคำกล่าวหา และพยานหลักฐานของผู้กล่าวหาเท่านั้น

ข้อ ๑๕ คณะอนุกรรมการสอบสวนต้องพิจารณาพยานหลักฐานที่ตนเห็นว่าจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริง ในการนี้ให้คณะอนุกรรมการสอบสวนมีอำนาจดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) แสวงหาพยานหลักฐานทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง รับฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจงหรือความเห็นของคู่กรณี หรือของพยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญที่คู่กรณีกล่าวอ้าง เว้นแต่คณะอนุกรรมการสอบสวนเห็นว่าเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่จำเป็น ฟุ่มเฟือยหรือเพื่อประวิงเวลา

(๒) ขอข้อเท็จจริงหรือความเห็น พยานบุคคล หรือพยานผู้เชี่ยวชาญ

(๓) ขอให้ผู้ครอบครองเอกสารส่งเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(๔) ออกไปตรวจสถานที่

ข้อ ๑๖ ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานจากผู้กล่าวหา นอกจากคำกล่าวหา คณะอนุกรรมการสอบสวนจะเชิญผู้กล่าวหามาให้ถ้อยคำเพิ่มเติมตามเวลาที่กำหนดก็ได้ตามความจำเป็นแก่กรณี

ข้อ ๑๗ ในกรณีที่คณะอนุกรรมการสอบสวนต้องการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานจากพยานบุคคลหรือพยานผู้เชี่ยวชาญตามข้อ ๑๕ (๑) ให้มีหนังสือเชิญผู้นั้นมาให้ถ้อยคำ

ให้พยานบุคคลผู้มาให้ถ้อยคำได้รับค่าตอบแทนการเดินทางหรือค่าที่พักตามหลักเกณฑ์วิธีการและอัตราที่คณะกรรมการกีฬาอาชีพกำหนด

ข้อ ๑๘ ในกรณีที่คณะอนุกรรมการสอบสวนเห็นว่าเอกสารหรือวัตถุพยานใดสมควรจะนำมาเป็นพยานหลักฐานประกอบการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐาน ให้มีหนังสือแจ้งไปยังเจ้าของหรือผู้ครอบครองเอกสารหรือวัตถุพยานเพื่อให้ส่งเอกสารหรือวัตถุพยานดังกล่าวแก่คณะอนุกรรมการสอบสวน

ให้ผู้ส่งเอกสารหรือวัตถุพยานตามวรรคหนึ่งได้รับค่าใช้จ่ายในการจัดส่งเอกสารหรือวัตถุพยานตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่คณะกรรมการกึ่งอาชีวศึกษากำหนด

ข้อ ๑๙ ในการแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานเบื้องต้นจากผู้ถูกกล่าวหา ให้ประธานอนุกรรมการสอบสวนหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทนมีหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา พร้อมแจ้งสิทธิในการโต้แย้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และอาจเรียกเอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาทั้งหมด จากผู้ถูกกล่าวหาตามความจำเป็นแก่กรณี

ข้อ ๒๐ การนำเอกสารหรือวัตถุพยานมาใช้เป็นพยานหลักฐานประกอบการแสวงหาข้อเท็จจริง ให้คณะอนุกรรมการสอบสวนทำบันทึกให้ปรากฏว่าพยานหลักฐานนั้นได้มาอย่างไร จากบุคคลใด และเมื่อใด

เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐาน ให้ใช้ต้นฉบับจริง หากมีความจำเป็นที่ไม่อาจนำต้นฉบับจริงมาได้ จะใช้สำเนาเอกสารที่มีผู้รับผิดชอบลงนามรับรองว่าเป็นสำเนาที่ถูกต้องกับต้นฉบับจริงก็ได้

ข้อ ๒๑ ผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิทนายความหรือที่ปรึกษาของตนเข้ามาในการพิจารณาได้

การใดที่ทนายความหรือที่ปรึกษาได้ทำลงต่อหน้าคณะอนุกรรมการสอบสวนถือว่าเป็นการกระทำของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหา เว้นแต่ผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาจะได้คัดค้านเสียแต่ในขณะนั้น

ข้อ ๒๒ ผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาอาจมีหนังสือแต่งตั้งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้วกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่กำหนดแทนตนในการพิจารณาได้ ในการนี้คณะอนุกรรมการสอบสวนจะดำเนินการขบวนการพิจารณาเกี่ยวกับการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกึ่งอาชีวศึกษากับผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหาได้ เฉพาะเมื่อเป็นเรื่องที่ผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวหามีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องทำการนั้นด้วยตนเอง และต้องแจ้งให้ผู้ได้รับการแต่งตั้งให้กระทำการแทนทราบด้วย

ข้อ ๒๓ เมื่อคณะอนุกรรมการสอบสวนได้แสวงหาข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอแล้ว ให้คณะอนุกรรมการสอบสวนดำเนินการประชุมสรุปประเด็นความผิดของผู้ถูกกล่าวหาทั้งหมดพร้อมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้อง แล้วจัดส่งให้ผู้ถูกกล่าวหาได้โต้แย้งหรือชี้แจงเพื่อป้องกันสิทธิของตน โดยให้ทำคำชี้แจงเป็นหนังสือส่งมายังคณะอนุกรรมการสอบสวนภายในระยะเวลาที่กำหนด

หากคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหายังไม่ชัดเจน คณะอนุกรรมการสอบสวนสามารถเรียกผู้ถูกกล่าวหามาให้ถ้อยคำต่อหน้าคณะอนุกรรมการสอบสวนได้ภายในเวลาที่กำหนดพร้อมทั้งให้จัดทำบันทึกหลักฐานไว้ด้วย

ข้อ ๒๔ รายงานการสอบสวนและความเห็นของคณะอนุกรรมการสอบสวนอย่างน้อยต้องปรากฏรายละเอียด ดังต่อไปนี้

- (๑) ชื่อผู้กล่าวหา
- (๒) ชื่อผู้ถูกกล่าวหา
- (๓) ข้อกล่าวหา

- (๔) รายชื่อพยานบุคคล
- (๕) รายการพยานเอกสารหรือวัตถุพยาน
- (๖) ข้อเท็จจริง
- (๗) ข้อกฎหมาย
- (๘) ข้อพิจารณาและข้อสนับสนุนการให้ความเห็น
- (๙) มติ โดยให้ปรากฏจำนวนอนุกรรมการผู้เข้าประชุม จำนวนเสียงข้างมาก จำนวนเสียงข้างน้อย และจำนวนผู้งดออกเสียง

ข้อ ๒๕ ในกรณีที่อนุกรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแตกต่างไปจากอนุกรรมการสอบสวนฝ่ายข้างมากและต้องการบันทึกความเห็นที่แตกต่างไว้ก็ให้กระทำได้

หมวด ๓

การพิจารณาโทษทางปกครอง

ข้อ ๒๖ เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพได้รับรายงานการสอบสวนและความเห็นของคณะอนุกรรมการสอบสวน ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพพิจารณารายงานการสอบสวนและความเห็นดังกล่าว ดังนี้

(๑) กรณีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอต่อการพิจารณา ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพกำหนดประเด็นที่ต้องการให้คณะอนุกรรมการสอบสวนแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติม

(๒) กรณีที่คณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพซึ่งมีโทษปรับทางปกครอง ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพออกคำสั่งยกข้อกล่าวหาและให้แจ้งมติดังกล่าวไปยังผู้กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาเพื่อทราบ

(๓) กรณีที่คณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพมีความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหา กระทำความผิด ให้พิจารณาโทษปรับทางปกครอง

ข้อ ๒๗ ในการกำหนดค่าปรับทางปกครอง ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาอาชีพพิจารณาปัจจัยดังต่อไปนี้ เป็นอย่างน้อย

- (๑) พฤติการณ์แห่งการกระทำให้พิจารณาจาก
 - (ก) ความผิดเกิดขึ้นโดยจงใจหรือเกิดจากความประมาทเลินเล่อ
 - (ข) พฤติการณ์แห่งความผิดอันเป็นสาระสำคัญที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมกีฬาอาชีพ
 - (ค) ประโยชน์ที่ผู้กระทำความผิดหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือบุคคลอื่นได้รับหรือจะได้รับจากการกระทำนั้น
- (๒) ความเสียหายที่เกิดจากการกระทำนั้นให้พิจารณาจาก
 - (ก) ระดับความเสียหายที่เกิดขึ้นว่าเป็นความเสียหายที่กระทบต่อประโยชน์สาธารณะ หรือ

- (ข) ระดับของความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- (๓) ประวัติการกระทำความผิด
 - (ก) ความถี่ของการกระทำความผิด
 - (ข) ประวัติการถูกลงโทษทางปกครองของผู้ถูกกล่าวหา

ข้อ ๒๘ การพิจารณาโทษปรับทางปกครอง ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณากำหนดโทษตามอัตราโทษ ดังนี้

(๑) กรณีเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกสำหรับความผิดที่ไม่ได้กำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้ ให้คณะกรรมการกฤษฎีกากำหนดค่าปรับทางปกครองได้ไม่เกินสองในห้าของอัตราโทษสูงสุดที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

(๒) กรณีเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกสำหรับความผิดที่กำหนดอัตราโทษขั้นต่ำไว้ ให้คณะกรรมการกฤษฎีกากำหนดค่าปรับทางปกครองได้ไม่เกินสองในห้าของอัตราโทษสูงสุดที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เว้นแต่อัตราโทษขั้นต่ำของความผิดนั้นจะสูงกว่าสองในห้าของอัตราโทษสูงสุด ในกรณีเช่นนี้ให้กำหนดเงินค่าปรับทางปกครองเท่ากับอัตราโทษขั้นต่ำสำหรับความผิดนั้น

(๓) การกระทำความผิดครั้งที่สองและครั้งต่อ ๆ ไปในความผิดเดียวกัน ให้คณะกรรมการกฤษฎีกาลงโทษปรับเพิ่มขึ้นจากโทษที่เคยได้รับมาแล้วครั้งละไม่เกินหนึ่งในห้าของอัตราโทษสูงสุดที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น แต่เมื่อเพิ่มโทษแล้วจำนวนเงินค่าปรับทางปกครองมีอัตราเกินกว่าอัตราโทษสูงสุดที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ให้คณะกรรมการกฤษฎีกากำหนดเงินค่าปรับทางปกครองเท่ากับอัตราโทษสูงสุดของความผิดนั้น

หมวด ๔

คำสั่งลงโทษทางปกครอง

ข้อ ๒๙ คำสั่งลงโทษทางปกครองตามข้อ ๒๘ ให้ทำเป็นหนังสือระบุ วัน เดือน ปี ที่ออกคำสั่งลงโทษทางปกครอง ลงลายมือชื่อประธานกรรมการกฤษฎีกา

ข้อ ๓๐ คำสั่งลงโทษทางปกครองต้องแสดงเหตุผลไว้ด้วยและเหตุผลนั้นอย่างน้อยต้องประกอบด้วย

- (๑) ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ
- (๒) ข้อกฎหมายที่อ้างอิง
- (๓) ข้อพิจารณา เหตุผลและข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ

ข้อ ๓๑ ให้คณะกรรมการกีฬาอาชีพแจ้งคำสั่งลงโทษทางปกครองตลอดจนแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์แก่ผู้ถูกลงโทษปรับทางปกครองด้วย

ประกาศ ณ วันที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๙
กอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
ประธานกรรมการกีฬาอาชีพ